

Aulaad Kā Waadā

Taurait : Khilqat 15:1-7, 13-16

Ibraaheem^(a.s) ko Allaah taa'alā kā paīgaam ek k̄hwaab me milā jismeñ Allaah rabbul kareem ne Ibraaheem^(a.s) se kahā, “Daro naheeñ, maiñ tumhaarī hifaazat karuñgā aur tumko ek bađā inaam dungā”⁽¹⁾ lekin, Ibraaheem^(a.s) ne kahā, “E Allaah rabbul azeem, tu mujhe aur kyā degā jabki maiñ beaulaad huñ? Jab maiñ mar jaauñgā to merī saarī jaaydaad mere Damishk ke naukar Elizaar ko mil jaaegī.” Tab⁽²⁻³⁾ Allaah taa'alā kī taraf se Ibraaheem^(a.s) ke paas ek paīgaam āyā: “Is ādmī ko tumhaarī jaaydaad naheeñ milegī balki, ek aulaad jo tumhaare k̄hud ke jism se hogī, wo is jaaydaad kī waaris hogī.”⁽⁴⁾ Allaah taa'alā ne Ibraaheem^(a.s) se kahā, “Apne ghar se baahar jao aur āasmaan me taaroñ ko dekho, gino inko agar gin sakte ho. Tumhaarī aulaadeñ in taaroñ kī tarah hī hoñgī.”⁽⁵⁾

Ibraaheem^(a.s) ne Allaah taa'alā par yaqeen kiyā aur islie Allaah taa'alā ne unko nek aur īmaandaar qubul kiyā.⁽⁶⁾ Tab Allaah taa'alā ne Ibraaheem^(a.s) se kahā, “Maiñ wo hī huñ jisne tumko Kalđā ke Ur shahar se lā kar is zameen par basaayā aur ye zameen dī, ye ab tumhaarī hai aur tumhaarā ghar hai.”⁽⁷⁾

Phir Allaah taa'alā ne Ibraaheem^(a.s) se kahā, “Tum jaan lo ki tumhaarī aulaadeñ ek mulk me, pardesī kī tarah rāheñgī. Us mulk me unko chaar sau saal tak ġulaam banaayā jaaegā aur log unse bahut burī tarah se pesh āehge.⁽¹³⁾ Tab maiñ us mulk ko sazā dungā aur tumhaare log us jagah se apnā saarā saamaan le kar baahar ā jaaeñge.⁽¹⁴⁾ Lekin in sab cheezoñ ke hone se pahale tum bahut lambī aur sukun kī ziñdagī guzaaroge.⁽¹⁵⁾ Chaar sau saal ke baad tumhaarī aulaadeñ is zameen par dobaarā waapas āeñgī aur Amuriyon ko haraaeñgī. Ye sab baad me hogā kyuñki Amurī tab tak itne zaalim naheeñ hoñge ki maiñ unse unkī zameen cheen lunī.”⁽¹⁶⁾